

РЕШЕНИЕ

№ 346

гр. Сливен, 01.11.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – СЛИВЕН, IV СЪСТАВ, в публично заседание на деветнадесети октомври през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Цанка Г. Неделчева

при участието на секретаря Галина Едр. Пенева
като разгледа докладваното от Цанка Г. Неделчева Административно наказателно дело № 20232230201155 по описа за 2023 година

за да се произнесе съобрази:

Производството е образувано по повод жалба от Г. Н. Б. с ЕГН ***** от гр. Сливен, подадена чрез процесуален представител, против НП № 23-0804-003740 от 01.08.2023 год., издадено от Началник Сектор в ОД на МВР - Сливен, РУ – Сливен, с което е наложено административно наказание „Глоба” в размер на 20,00 лева на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП и административно наказание „Глоба” в размер на 200,00 лева на основание чл. 179, ал. 6, т. 2 от ЗДвП за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП.

В с.з. жалбоподателят, редовно призован, се явява лично и с процесуален представител, който поддържа жалбата и моли издаденото НП да бъде отменено, като претендира направените разноски в производството.

В с.з. административнонаказващият орган, редовно призован, не изпраща процесуален представител, който да изрази становище по жалбата. По делото е постъпило писмено становище от процесуален представител на въззиваемата страна, в което е отразено становището им по съществото на делото и е направено възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение.

РП – Сливен, надлежно уведомена на основание чл. 62 от ЗАНН, не изпраща представител.

Въз основа на събраните по делото доказателства, преценени в своята съвкупност и по отделно като безпротиворечиви и относими към предмета на делото, съдът намира за установено следното от *фактическа страна*:

На 13.07.2023 год. бил съставен АУАН, с бл. № 459570 против жалбоподателя за това, че на 13.07.2023 год. около 13,35 часа в с. Крушаре, на главен път II-53, ул. „Дружба“, посока гр. Ямбол, управлява лек автомобил „БМВ – Х5“ с рег. № *****, негова собственост, като при извършена проверка било установено, че е ограничена видимостта през страничните стъкла на предните врати на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя чрез поставяне на цветно фолио. В акта било отразено също, че автомобилът е със значителна техническа неизправност съгласно т.3.1 на Приложение № 5 към чл. 31, ал. 1 от Наредба № Н32/2011 год. за периодичните прегледи – препятствието (цветно фолио) в полето на видимостта на водача в съществена степен му пречи да гледа настрани. В акта било посочено, че са нарушени разпоредбите на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП и чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. В графата за обяснения/възражения нарушителят записал, че има възражения. Актът бил връчен лично на жалбоподателя на 13.07.2023 год. (л. 10 от делото).

Въз основа на акта било издадено процесното НП № 23-0804-003740 от 01.08.2023 год., издадено от Началник Сектор в ОД на МВР – Сливен, РУ – Сливен, с което на жалбоподателя било наложено административно наказание „Глоба“ в размер на 20,00 лева на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП и административно наказание „Глоба“ в размер на 200,00 лева на основание чл. 179, ал. 6, т. 2 от ЗДвП за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. В НП било отразено, че на основание чл. 189з от ЗДвП за нарушенията по ЗДвП не се прилагат чл. 28 и чл. 58г от ЗАНН предвид високата обществена опасност на деянието и неговият негативен отзвук сред останалите участници в движението. НП било връчено лично на жалбоподателя на 15.08.2023 год. (л. 8 от делото).

Горната фактическа обстановка съдът прие за безспорно установена от събраните по делото гласни и писмени доказателства. Въз основа на нея направи следните **правни изводи**:

Жалбата е процесуално допустима – подадена в законния срок от лице, имащо правен интерес от обжалване, а разгледана по същество е основателна.

Тъй като съдът констатира нарушения на процесуалните правила и то от категорията на съществениите, които са основание за отмяна на НП, няма да се спира на това дали е доказано извършването на вменените във вина на жалбоподателя нарушения или не.

Както в акта, така и в наказателното постановление, следва изрично да е описано нарушението, както и обстоятелствата, при които е извършено и доказателствата, които го потвърждават. В НП следва да бъдат посочени и точно законовите разпоредби, които са били нарушени, т.е. описаното деяние следва да може да се подведе под конкретна правна норма, съдържаща състав на административно нарушение. Следва съгласно разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН да има единство между описанието на нарушението, обстоятелствата, при които е извършено и законните разпоредби, които са били нарушени. В настоящия случай в съставения акт и в издаденото въз основа на него НП е описано следното нарушение – поставено цветно фолио на страничните стъкла на предните врати на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, което е квалифицирано като нарушение едновременно на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП. Съгласно разпоредбата на чл. 18 от ЗАНН, за всяко административно нарушение се налага отделно

административно наказание. След като административнонаказващият орган е описал в обстоятелствената част на НП едно нарушение, а е квалифицирал същото като нарушение на две разпоредби на ЗДвП и наложил две административни наказания, е ограничил правото на защита на жалбоподателя, тъй като е лишен от възможността да разбере за какво е ангажирана административнонаказателната му отговорност. Освен това съгласно разпоредбата на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП се забранява ограничаване на видимостта през челното, задното и през страничните стъкла на автомобила, осигуряващи видимостта на водача към пътя, както и намаляване на прозрачността им, т.е. законодателят е предвидил две различни административни нарушения, съответно ограничаване на видимостта (напр. при поставяне на вещи и предмети, които да пречат на видимостта) или намаляване на прозрачността на стъклата на автомобила (напр. поставяне на фолио), като за всяко едно от тях може да бъде ангажирана административнонаказателната отговорност на жалбоподателя. Обстоятелство, че законодателят е предвидил две различни нарушения е видно и от разпоредбите на ал. 2 и съответно на ал. 3 от чл. 105 от ЗДвП, в които е конкретизирал кога е допустимо ограничаване на видимостта, съответно намаляване на прозрачността на стъклата на автомобилите. В настоящия случай административнонаказващият орган е посочил като нарушение на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП, което и в съставения АУАН и в издаденото въз основа на него НП се изразява в това, че е ограничена видимостта, а в същото време в обстоятелствената част и на акта и на НП е посочено, че е поставено цветно фолио, т.е. намаляване на прозрачността на стъклата на автомобила (в този смисъл Решение № 453/03.05.2023 год. по КАНД № 253/2023 год. по описа на Административен съд - Бургас). Ето защо съдът намира, че е налице противоречие между описанието на нарушението и дадената квалификация на същото в акта и в НП, което води до неяснота относно приетото от административнонаказващия орган нарушение и се нарушава правото на жалбоподателя да знае основанието за наложеното му наказание и да организира спрямо това адекватно своята защита.

По отношение на нарушението по чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, в обстоятелствената част на акта и НП е посочено, че същото се изразява в това, че автомобилът е със значителна техническа неизправност съгласно т.3.1 на Приложение № 5 към чл. 31, ал. 1 от Наредба № Н32/2011 год. за периодичните прегледи – препятствието (цветно фолио) в полето на видимостта на водача в съществена степен му пречи да гледа настрани. В т.3.1 Поле на видимост в Приложение № 5 към чл. 31, ал. 1 от Наредба № Н-32 от 16.12.2011 год. за периодичните прегледи за проверка на техническата изправност на пътните превозни средства законодателят е предвидил като причини за неизправност – препятствие в полето на видимост на водача, което в съществена степен му пречи да гледа напред и встрани. Следователно и за това нарушение е налице противоречие между описанието на нарушението и дадената квалификация на същото в акта и в НП, тъй като нито в акта, нито в НП е посочено, че в автомобила в полето на видимост на водача има наличие на препятствие. По отношение на състоянието на стъклата, в това число наличието на цветно фолио, законодателят е предвидил три хипотези, при които се приема неизправност на автомобила, като това е посочено в т.3.2 в букви „а“, „б“ и „в“ от цитираната наредба, което

обаче не е посочено нито в акта, нито в НП. Дори и в този случай е предвидено изключение, тъй като в т.3.2 б. „б“ е посочено - стъкло или прозрачна плоскост (включително светлоотражателно или цветно фолио), които не отговарят на спецификациите в изискванията, т.е. намаляването на прозрачността не е абсолютна, което обстоятелство е предвидено и в разпоредбата на чл. 105, ал. 3 от ЗДвП, където е посочено, че намаляване на прозрачността на стъклата по ал. 1 се допуска само в границите на стойностите, определени в Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации. Следователно и по същество нарушението на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП не е доказано, доколкото нито в акта, нито в НП е посочено, че е извършена по надлежния ред проверка за това дали намаляването на прозрачността на стъклата е в границите на стойностите, определени в Правило № 43 на Икономическата комисия за Европа на Организацията на обединените нации (в този смисъл Решение № 320/27.03.2023 год. по КАНД № 124/2023 год. по описа на Административен съд - Бургас).

С оглед гореизложеното констатираното от съда нарушение се изразява в неспазване на разпоредбата на чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН, а именно липса на единство между описанието на нарушението и законните разпоредби, които са нарушени. Разпоредбата на чл. 57 от ЗАНН е императивна, тъй като осигурява правото на защита на привлечения към административнонаказателна отговорност, в чието съдържание се включва и правото му да знае точно какво административно нарушение се твърди, че е извършил и какво административно наказание му е наложено, за да може да организира защитата си в пълен обем. Административнонаказващият орган е следвало да спази всички изисквания на нормите на ЗАНН, включително на чл. 57, ал. 1, т. 5 и 6 от ЗАНН, като неспазването на това изискване води до незаконосъобразност на наказателното постановление и същото следва да бъде отменено само на това процесуално основание, без да се разглежда спорът по същество.

В настоящия случай своевременно се явява искането на процесуалния представител на жалбоподателя за присъждане на разноските във вид на адвокатско възнаграждение. Съгласно разпоредбата на чл. 63д, ал. 1 от ЗАНН в производствата пред районния и административния съд, както и в касационното производство страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. В разпоредбата на чл. 144 от АПК е предвидено, че за неуредените в този дял въпроси се прилага ГПК. В чл. 78, ал. 1 от ГПК законодателят е посочил, че заплатените от ищеца такси, разноски по производството и възнаграждение за един адвокат, ако е имал такъв, се заплащат от ответника съразмерно с уважената част от иск. В чл. 18, ал. 2 от Наредба № 1/09.07.2004 год. за минималните размери на адвокатските възнаграждения е посочено, че ако административното наказание е под формата на глоба, имуществена санкция и/или е наложено имуществено обезщетение, възнаграждението се определя по правилата на чл. 7, ал. 2 върху стойността на всяка наложена глоба, санкция и/или обезщетение. В разпоредбата на чл. 7, ал. 2, т. 1 от Наредбата е предвидено, че за процесуално представителство, защита и съдействие по дела с определен интерес до 1000,00 лева, възнаграждението е в размер на 400,00 лева. В с.з. процесуалният представител на

жалбоподателя претендира да им бъдат присъдени разноси, като съгласно представения по делото Договор за правна защита и съдействие (л. 5 от делото) същите са в размер на 500,00 лева, поради което съдът намира, че възражението на въззиваемата страна срещу размера на разноските, посочено в придружителното писмо и в становището на процесуалния представител на въззиваемата страна (л. 2 и л. 27 от делото), е основателно. Ето защо съдът следва да присъди разноси в размер на 400,00 лева, като до претендирания размер от 500,00 лева, следва да се отхвърли, като неоснователно.

Предвид изложеното, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № 23-0804-003740 от 01.08.2023 год., издадено от Началник Сектор в ОД на МВР - Сливен, РУ – Сливен, с което на Г. Н. Б. с ЕГН ***** от гр. Сливен, са наложени административно наказание „Глоба” в размер на 20,00 лева на основание чл. 185 от ЗДвП за нарушение на чл. 105, ал. 1 от ЗДвП и административно наказание „Глоба” в размер на 200,00 лева на основание чл. 179, ал. 6, т. 2 от ЗДвП за нарушение на чл. 139, ал. 1, т. 1 от ЗДвП, като **НЕЗАКОНОСЪОБРАЗНО.**

ОСЪЖДА Областна дирекция на МВР – Сливен да заплати в полза на Г. Н. Б. с ЕГН ***** от гр. Сливен, разноси в размер на 400,00 (четиристотин) лева, представляващи платено адвокатско възнаграждение, като **ОТХВЪРЛЯ** до претендирания размер от 500,00 (петстотин) лева, като **НЕОСНОВАТЕЛНО.**

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред СЛАС в 14 – дневен срок от съобщаването му на страните.

Съдия при Районен съд – Сливен: _____